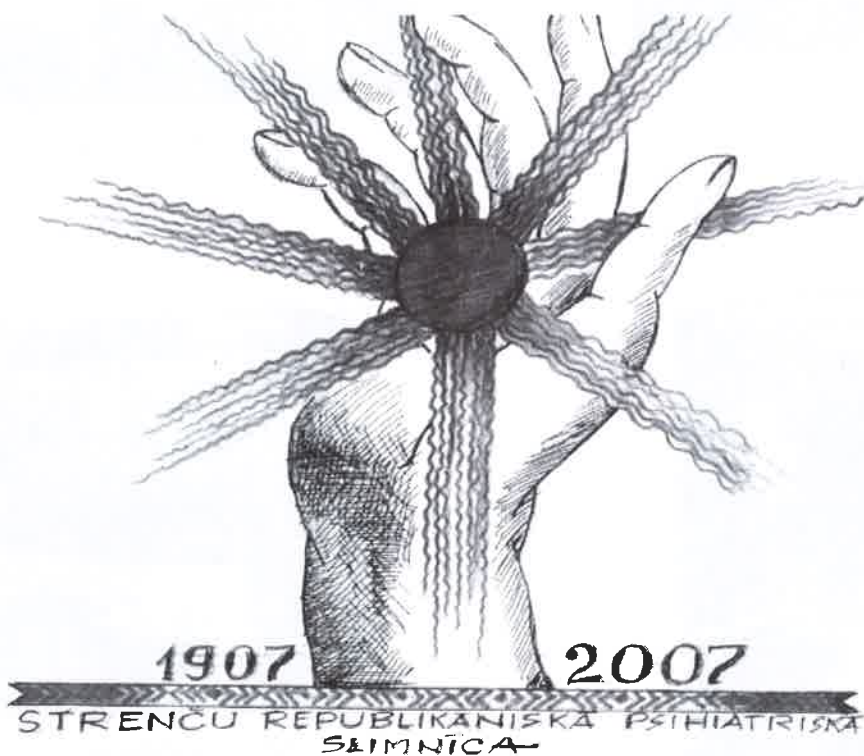

Strenču pilsētas
BIBLIOTĒKA

Strenču psihoneiroloģiskā slimnīca
Informatīvi izglītojošā
avīze

PARKS

2007. gada

Nr. 36

augusts

= 2 =

Strenču PNS muzeja ekspozīcija nesēn tikusi atjaunota

Pie bijušās ilggadējās slimnīcas galvenās māšas Inas Nuķes savāktajām seno laiku fotogrāfijām, vēstures materiāliem un darbinieku atmiņām nu apskatāmas arī Rehabilitācijas centra „RASA” vadītājas Sandras Pakalnes iekārtotie muzeja eksponāti.

aptiekas stūrītis

māsiņu darbagalds

pacientu kaktiņš

darba terapijas augļu noliktava

ir apskatāmi arī slimnīcas 9. nodaļas sanitāra Nikolaja Stūra (strādājis no 1971 – 1990) veidotie pacientu tēli kokā, kuriem bijuši reāli prototipi

**Veltījums Strenču
psihoneiroloģiskajai slimnīcai 100
gadu jubilejā no 6. nodaļas –
Marijas mājas.**

Tā pagājis laiks, tā aizskrējuši gadi,
Jau ceturto piecgadi šos mūrus
par savējiem saucu es.
Lai kur pa pasauli eju, līdzī nāk
atbalss no šīs mājas dvēseles!

Un nosirmo jūra, un izaug bērzs,
Mūs visus kopā saucot,
Gan ir kāda, kurai nav ģimenes,
kāda, kas ir par sevi, un
arī tādas, kuras pašas savu krustu nes!

Par sevi vien teikšu –
domājiet, ko gribiet, kā jums
labāk tīk!
Es pati esmu par sevi, par sevi...
un, paldies, Jums, Dakterīt!

Ja arī šo gadu gaitā
Ir mainītas māju fasādes,
Tomēr ikkatrs krūms, koks,
ķieģelītis un seja
sevī kādu noslēpumu nes.
Katrai figūrai šai parkā
Ir sava deja!

Aiz sarkanās mūra sienas esošie
smīkņā: Nu ja, tie... viņi!
Tad, mīļi, jums teikšu:
Neviens nav pati pilnība,
Neviens mēs neesam ne meli,
ne patiesība, un
Katrā no mums mājo kāda
klusā cerība!

Lai slimnīcas godos ir klāti
galdī šiki,
krūzēs miestīņš plūst!
Tik, mīļie priekšnieki, sviniet tā,
Lai šie mūri nesagrūst!

Valda Ostrovska, 6. nod.

Dzīves krustcelēs kad esmu,
Ir grūti.
Bet ne jau tāpēc padošos,
Uz priekšu iešu,
Lai arī varbūt ko zaudēšu,
Bet atpakaļ es skatīt negribu –
Tad sāp.
Un vienmēr centīšos būt stipra,
Lai nesalūstu, nesabruktu.
Tā gribas ticēt,
Ka arī man būs lemts
No dzīves ņemt, ko tā
Var man ar' sniegt,
Es nerimšos, es centīšos
Vēl arī vajadzīga būt.
Kāpēc man padoties?
Jo vajag man
Daudz dzīvē paveikt,
Mieru gūt,
Laimi rokā paturēt!

Daiga Lapiņa

Iz Strenču dzīves

Strenču simtgadei veltīts apskats

1. nodaļas paciente Agrita Kalimesa

Ārstējos Strenčos jau kopš 1981. gada. Ir pagājis ilgs laika posms, un šajā ziņā daudz kas ir mainījies gan personālā, gan vispār attieksmē pret pacientiem.

Kad man bija 15,16 gadiņi, pirmo reizi šeit nokļūstot, domāju, ka mani ved uz slēgta tipa iestādi. Visiem centos paskaidrot, ka neesmu neko noziegusies, kad mani sien pie gultas, un laiž kājās kaut kādu šķidrumu. Liels paldies šajā ziņā man jāsaka nu jau nelaikim dakterim Gravem, māsai Solveigai Puriņai un, protams, visam 1. nodaļas personālam, kas palīdzēja, uzklausiņa un atgriezta mani dzīvē.

Četrdesmit trīs gadu vecumā visu atceroties un saliekot pa plauktiņiem, viss laiks – deviņus mēnešus ar insulīnu slimnīcā un vēl trīs mēnešus mājās atkopšanās periodā – bija ļoti grūts posms manā pusaudzes dzīvē. Likās, ka dzīvot vairs nespēšu, jo pat ēdamkaroti nevarēju noturēt rokās, kā tās trīcēja, bet tagad saku paldies Dievam, ka man toreiz bija blakus mediķi, kas man dzīvību izglāba. Vēl ļoti lielu paldies gribu pateikt dakterim Gravem, un man ir ļoti žēl par viņa aiziešanu pensijā. Tāpat par dakteri Kraukli, Tēraudu utt. varu teikt tikai labus vārdus.

Tagad viss ir daudz vienkāršāk, jo medicīna ir gājusi uz priekšu – atbrauc, mazliet paārstējas un atkal var baudīt dzīvi, kā man tas ir izdevies. Tagad, kad aizbraucu mājās, manī vienmēr paliek pat ļoti mīļas un dārgas atmiņas. Šeit es varu darīt to, kas man patīk – nodarboties ar sportu, dejot un dziedāt. Esmu piedalījies koncertā “Dziesma manai paaudzei”, kur izcīnīju 1. vietu gan kā dalībniece, gan kā klausītāju simpātija. Vel man patīk, ka varu baudīt dabu, jo tā pastāsta daudz. Arī šejienes ļaudis ir savādāki nekā jebkurā citā pilsētā. Pati esmu no Cēsīm, skaistas, jaukas, tūristiem un tradīcijām bagātas Latvijas pilsētas.

Bet tagad lai ir dzejoliši:

Annas mājā luktur's spīd,
Jāieskrien uz īsu brīd',
Tur jau māsiņas ir priekšā,
Laidīs atkal šprīci iekšā.

Dzīvoja reiz lapa zarā.
Gāja mums kā karā, karā
Arī Tev, arī man.

Alkdama pēc zvaigznēm kāri,
Māsa ielaiž šprīci ātri
Arī sev, arī Tev.

piedz:

Skaties, Strenčniek, tur augstu, augstu gaisā
Lido spilveni un vistas spalvas kaisa.
Viņš jau nežēlos, viņš metīs tieši sārtā
Spalvas ba-altās un spalvas tumši sārtās.
utt.

un vēl

50 – to un 60 – to gadu sporta un kultūras dzīve Strenču PNS

50 – to gadu beigās un 60 – to gadu sākumā slimnīcā ir aktīva sporta dzīve. Bija komandas galda tenisā, badmintonā, novusā, šahā, dambretē. Visu sporta dzīvi organizēja slimnīcas kinomehāniķis Viktors Nedeļkins, liels atbalsts bija no slimnīcas galvenā ārsta Leona Somoļenko, kurš pats aktīvi piedalījās pasākumos. Pateicoties viņam, slimnīcā bija iekārtota biljarda telpa un uzbūvēts tenisa korts – tajā laikā vienīgais Vidzemē.

Mūsu kolektīvā bija divi meistara kandidāti: medicīniskā māsa Gitūza Nedeļkina - galda tenisā (vairākkārtēja sporta biedrības „Vārpa” un medicīnas darbinieku spartakiādes čempione šajā sporta veidā), med. zinātņu kandidāts – psihiatrs Dr. Pēteris Grave – šahā (viņš varēja lepoties ar sasniegumiem šajā sporta veidā gan rajonā, gan republikā).

Pagājušā gadsimta 50 – to gadu beigās un 60 – to gadu sākumā slimnīcā bija savs estrādes ansamblis un sieviešu koris.

Estrādes ansamblis koncertēja Vidzemes laukos un pilsētās. Samērā ilgi pastāvēja slimnīcas sieviešu koris, kuru vadīja diriģenti Priednieks un Rauziņš. Koris piedalījās rajona un republikas dziesmu svētkos, tāpat koncertēja apkārtējos kultūras namos. Par labiem sasniegumiem bija apbalvots ar goda un atzinības rakstiem.

70. gados beidza pastāvēt kā koris, tā estrādes ansamblis.

(izmantoti materiāli no slimnīcas muzeja)

Teritorijas sakopšana kopā ar pacientiem

Darba terapija

Iespējas cilvēkiem ar invaliditāti

Invalīds... Daudzi šo vārdu uztver kā nolemtību, kā aktīvās dzīves beigas un tāpēc bieži vien "aprok" sevi negatīvās emocijās un nepilnvērtības kompleksos, bet ir arī tādi cilvēki, kas invaliditāti uztver kā jaunu izaicinājumu savā dzīvē, ar kuru godam jātiek galā, un nepadodas dzīves grūtībām, bet meklē arvien jaunas iespējas dzīvot pilnvērtīgi.

Pirms daudziem gadiem cilvēkiem ar garīgām kaitēm tika piedāvāta tikai medikamentoza terapija, bet, iesaļojot 21. gadsimtā, arī Latvijā pacientiem tika radītas organizācijas, kas nodrošināja invalīdus ar profesionālo rehabilitāciju un centās radīt labvēlīgus apstākļus personības izaugsmei un harmoniskai attīstībai. Ar vienu no tādām iespējām vēlos Jūs iepazīstināt.

Valsts aģentūra "Sociālās integrācijas centrs" Jūrmalā, Dubultos, ir izveidojusi divas skolas, kurās invalīdiem ir iespējams apgūt profesiju atbilstoši mūsdienu darba tirgus prasībām. Jūrmalas profesionālajā vidusskolā piedāvā profesionālās vidējās un arodizglītības programmas, bet Koledžā RRC – 1. Līmeņa profesionālās augstākās izglītības programmas. Šīs skolas ir vienīgās Latvijā, kur vienlaicīgi ar mācībām ir iespēja saņemt arī medicīnisko, psiholoģisko un sociālo atbalstu. Skolas pilnībā ir pielāgotas invalīdu vajadzībām, tai skaitā arī invalīdiem ar kustību un dzirdes traucējumiem. Lai nodrošinātu sekmīgu iekļaušanos darba tirgū atbilstoši veselības stāvoklim, vispārējām spējām, prasmēm un iemaņām, skolās tiek uzņemti gan jaunieši ar pamatskolas izglītību, gan pieaugušie līdz pat 58 gadu vecumam. Invalīdiem mācību laikā bez maksas tiek nodrošināts mācību process, trīs ēdienreizes dienā, vieta labiekārtotā dienesta viesnīcā, psihologu, ārstu un sociālo darbinieku konsultācijas, daļēja ceļa izdevumu segšana 3. grupas invalīdiem, surdotulkošana, kā arī sporta nodarbības un daudzveidīgas brīvā laika aktivitātes. Koledžā RRC un Jūrmalas profesionālajā vidusskolā par valsts budžeta līdzekļiem izglītību var iegūt 1. Un 2. Grupas invalīdi ar vispārējo pamata vai vidējo izglītību, 3. grupas dzirdes invalīdi ar vispārējo pamata vai vidējo izglītību, kā arī visu grupu invalīdi, kuri slimības vai traumas dēļ nevar turpināt darbu iepriekšējā profesijā. Samērā nesen tika pieņemts lēmums atļaut arī cilvēkiem ar garīgām kaitēm (vispārējo saslimšanu) apgūt profesiju šajās mācību iestādēs un daži mūsu slimnīcas pacienti jau izmanto šo iespēju.

Pirms mācību uzsākšanas ir jāsavāc nepieciešamie dokumenti un jāiziet 2 nedēļu profesionālās piemērotības noteikšanas kurss, kas ļauj prognozēt mācīšanās spējas un atbilstību izvēlētajai profesijai. Šīs divas nedēļas ir jādzīvo Jūrmalā uz vietas un kursu laikā tiek nodrošināts tāds pats bezmaksas serviss kā mācību laikā. Kursu laikā veiktie testi ir ļoti daudzveidīgi un to vērtēšanā tiek ņemta vērā gan iepriekšējā izglītība, gan invalīda vecums. Pēc divām nedēļām kopā ar speciālistiem tiek izanalizēti rezultāti un, ņemot vērā arī invalīda vēlmes un intereses, tiek ieteikta piemērotākā profesija no skolā piedāvātajām apmācības programmām. Veiksmīgu testu rezultātā Jūs tiek atieskaitīts attiecīgā profesijas apmācības grupā – papildus pārbaudes vairs netiek veiktas. Ja invalīda zināšanu līmenis ir nepietiekams mācību uzsākšanai, tad speciālisti individuāli sniedz ieteikumus zināšanu uzlabošanai līdz pat iespējai pabeigt sagatavošanas kursus šajās mācību iestādēs. Profesionālās piemērotības 2 nedēļu kursus invalīds var izmantot tikai reizi 5 gados.

Grūtības invalīdiem ar garīga rakstura traucējumiem varētu sagādāt nepieciešamo dokumentu savākšana. Bez ģimenes ārsta izziņas par veselības stāvokli (veidlapa 086u) vēl nepieciešama VDEĀK izsniegtā invaliditātes izziņa ar ieteikumu par profesijas apgūšanu. Lai esošajā invaliditātes izziņā varētu veikt šo ierakstu, Jums vispirms ir jāvēršas pie sava psihiatra, kas, uzklausījis Jūsu argumentus par vēlēšanos mācīties un novērtējot Jūsu pašreizējo veselības stāvokli, sagatavos nepieciešamos dokumentus VDEĀK komisijai Rīgā Tvaika ielā 2. VDEĀK komisijas norādītajā laikā Jums būs jāierodas uz ārstu komisijas sēdi, kas, izvērtējot visus par un pret, veiks attiecīgo ierakstu Jūsu invaliditātes lapā ailē "Ieteikumi" (tādu ierakstu var iegūt arī invalīdi, kam invaliditātes grupa piešķirta "uz mūžu"(bez atkārtotas izmeklēšanas). Veicot šo ierakstu invaliditātes grupa netiek mainīta. Tuvāku informāciju varat iegūt arī piezvanot uz VDEĀK komisijas telefonu Rīgā 7080159.

Un tagad par "Sociālās integrācijas centra" piedāvātajām izglītības programmām. Jūrmalas profesionālajā vidusskolā var iestāties jau ar pamata izglītību un apgūt lietveža, uzskaites un grāmatvedības darbinieka, mazumtirdzniecības komercdarbinieka, elektronikas montētāja, programmējamās automātikas tehniķa, datorsistēmu tehniķa, pavāra un istabenes profesijas un iegūt profesionālo vidējo izglītību. Koledža RRC pieņem ar vidējo izglītību un var apgūt mārketinga un tirdzniecības speciālista, personāla speciālista, grāmatveža, programmētāja, datorsistēmu un datortīklu administratora, surdotulka un viesnīcu servisa vadības specialitāti un iegūt 1.līmeņa profesionālo augstāko izglītību. Mācību ilgums ir no 2 – 4 gadi atkarībā no izvēlētās profesijas. Mācīties var gan dienas nodaļā, gan tālmācībā (tikai dažās specialitātēs), gan vakara nodaļā (tā ir maksas grupa). Mācību sākums ir tāds pats kā parastās skolās no 1. septembra, tāpēc Jums vēl ir visas iespējas, lai pieteiktos uz nākošo mācību gadu 2008. gadā.

Jūrmalas profesionālā vidusskola un Koledža RRC atrodas Jūrmalā Slokas ielā 68, Dubultos, LV-2015. Jūrmalas profesionālo vidusskolu Jūs varat sazvanīt pa telefonu 7811707, 7811704; Koledžu RRC pa telefonu 7811757. Abām e-pasts sic@sic.gov.lv un interneta adrese www.sic.gov.lv.

Cēsīs, Piebalgas ielā 3 ir valsts aģentūras "Sociālās integrācijas centra" filiāle, kurā arī var iziet sākotnējos testus par profesionālo piemērotību un es ieteiktu Jums sākt tieši ar šo invalīdu atbalsta punktu. Telefons Cēsīs 41-24930 darbdienās no plkst. 10-12. Attieksme centrā ir ļoti demokrātiska un pretimnākoša.

Ja Jūs ir ieinteresējusi šī informācija, tad Strenču PNS bibliotēkā ir pieejami materiāli par katru specialitāti – īss nodarbinātības apraksts un galvenie apgūstamie priekšmeti. Materiālus jautāriet bibliotekārei Sandrai Vorpei. Padomājiet, izvērtējiet, uzdrošinieties un pamēģiniet! Ja izdevās citiem, izdosies arī Tev – lai veicas!

Inga Laicāne, avīzes „Parks” redaktore

**Lai Tev vienmēr ir saulriets, ko sagaidīt,
Kāda varavīksne, pēc kuras ilgoties,
Kāda zvaigznēm pārpilna nakts, kurā nav auksti,
Kāda cerība, ko piepildīt!**

1907 – 2007

Jau parkā ienākot, sirds mieru jūt,
Liekās – slimības rēgi jau projām zūd.
Vai labā aura šeit šo mieru izstaro
Jeb varbūt zaļā, skaistā, koptā daba?
Un arī labie cilvēki šo mieru rada,
Tik nerimtīgi strādājot,
Par veselību un par prieku negurstoši
gādājot.

Simts gados pasaule ir mainījusies
vairākkārt.
Ir lemts, ka labiem darbiem vienmēr
jāpaliek!
Ir taču cilvēki, kas cieš tāpat kā toreiz,
Kad dzima gaišā ideja par lielu, cēlu darbu,
Par lielu slimnīcu, kas ārstēs mūsu
dvēselīgās kaites.

Šeit klusuma un zaļās dabas valstībā
Tik viegli sadzīst slimās dvēseles,
Kur staltais tornis – simtgadnieks
Tik uzticīgi sargā savu pasauli.

To mūzas un naktstauriņi aplido,
Tam nekaitē vētras un zibeņi.
Tas stabilitāti dod savai pasaulei,
Gan mazai, tomēr ļoti vajadzīgai.

Un parkā glītas mājiņas kā mazā Šveicē,
Tām vācisks piesitiens ir mazliet klātu,
To radītājs bij' vīrs ar prātu.
Tām skaistums vienkāršs,
Taču nenoliedzams, un ar sātu.

Dievs dos, un zaļā, mazā Šveice,
Šeit mūsu skaistā Latvijā,
Sēs ilgi mieru, prieku slimās dvēselēs,
Kam liktens pāri nodarījis.
Tās laimīgas tad mājās dosies.

Dzidra Ploce

Strenču slimnīcai – 100

Kā klusa sala priežu okeāna malā
Šeit vieta svētīta simts darbīgus gadus skaita.
Stalts tornis, simtgadnieks, kā sirds
Dod dzīvību pa siltām artērijām.
Tas egļu sienām pāri lepni skatās,
Mirdz saule logu stiklos tam,
No agra rīta līdz pat vēlam vakaram.

Netālu priežu paēnā, kas ir tik klusa,
Simts gados aizgājušiem mierīga tur dusa.
Tie svētī, atvairot pasaules ļaunumu,
Šo patiesās cilvēciņas salu, šo brīnumu.

Šeit klusās pārdomās ārsti staigā,
Tiem rūpes par sirgstošo lasāmas vaigā.
Un māsiņas žiglas kā irbītes,
Tām darba ir daudz, visi tās gaida...
Cik čaklās māsiņas gaiši smaida!

Tur labi cilvēki slimības rēģus aizbiedē,
Sāpes un tumsu dvēseles dzīlēs izklienē.
Līdz miers un prieks no jauna
Šīs dzīles izgaismo.

Kad dzīve atkal gaiša šķiet,
Un cerības no jauna zied,
Tad daudziem laimīgs ceļš uz mājām
Un pateicības pilna sirds.

Tie cer, kā skaistule Strenču slimnīca,
leģenda,

Simtgadīgos ozolos un priedēs
Vēl ilgi mūsu dvēseles kaites dziedēs,
Un nezdīs tās labās auras starojums.

ārste – psihiatre Dzidra Ploce, strādājusi
Strenču PNS no 1965 – 1999

Olgiņai uz Olgiņām

Olgiņ,
Tu kā
Odziņ',
Avenīt',
Man patīk
Tevi ieraudzīt
Aiz letes
Stāvot un ēdienus
Dalot.
Tev – Tavā vārdiņa
Dienīnā vēlu
Iesāktos labos darbus
Turpināt.
Vai man purpināt?
Olga – ol – oljoidī
Olgī – ruskī – vācī
SAVART.

Silvija Zalaka

Saulainajām
Virtuves meitenēm
Un zēniem,
Lēniem...
Un ne tik
Lēniem – zēniem.
Mēs „Vegetu”
Ar krējumu kulsim,
Putosim.
Uz rupjmaizītes
Uzliksim –
Tad tomātiņu
Šķēlīti un
Mēlīti
Viršū liksim –
Tā mēs pie
Maizītes tiksim
Brr – Brr – BROKASTĪS.

Silvija Zalaka

Krā, krā , krā
Kruzulīt!
Kur esi, saulīt?
Vai aiz mākoņ' maliņas?
Nellija
Galdiņu slauka.
Viņa tik ļoti, ļoti
Jauka.
„Himmel” špaizi
šodien kūlu.
Monika Mukāne,
Mūsu labā feja.
Ai, Monika, ai, Monika,
Cik Tu gan esi frišiņa,
Ai, Monika, ai, Monika,
Cik Tu gan esi labiņa.
Ai, Monika, ai, Monika...
Cik Tu gan esi šarmanta.

Silvija Zalaka

Spēle

Ko varu es vēlēties
Šajā dzīvē izdzīvot?
Vai laime ir tik īsa?
Nē, tā ir jāmeklē!
Bet kur?
Vai tiešām esmu krustcelēs,
Kad jāizvēlas tālāk iet?
Gribu dzīvot, mīlēt, cienīt,
Arī strādāt, būt vajadzīgai
Sabiedrībai, bērniem,
Saviem tuvākajiem!
Kā man visiem labai būt?
Vai tiešām spēšu, varēšu
Vēl pastāvēt un neiznīkt
Kā auglīgs ābeļzars
Pēc liela, liela ziemas sala?
Man jābūt sīkstai, stiprai,
Lai dzīvi spētu izdzīvot
Ar skaistiem mirkļiem
Manai jūtīgai un vājai Dvēselei!

Daiga Lapiņa

Man liktenis varbūt ir piedāvājis spēlēt kādu skaistu spēli –
Šo spēli jāsāk spēlēt, pareizajos vārdos lokot mēli.
Un vēl ir klāt šai spēlei noteikums, lūk, tāds –
Ka spēlējot ir jāaicina arī mēli locīt cilvēks kāds.
Es neatradu viņu, bet tā pēkšņi ieradās viņš pats,
Un lēnām, pamazītēm sāka griezties spēles rats.
Es melotu, ja teiktu – cilvēks augumā ir padevies tāds īss,
Bet piebildīšu vien, ka piekritu es spēli spēlēt sākt no skaitļa „trīs”.
Es jutu to, ka savas spēļu kārtis atklāt nedrīkst pārāk daudz,
Bet ko lai padaru, ja sirds šo spēli spēlēt pamazītēm sauc.
Es, protams, sapratu, ka jāsargā ir tas, kas dziļi dvēselē man mīt,
Bet pamanīju pati to, ka vārdi man pār lūpām necerēti viegli krīt.
Tad spēle liktens piedāvātā iepatikās un pat likās ļoti saistoša,
Kaut nedaudz baidos – vai tik tā nav pārāk viegli gaistoša?

06.10.2002

(KAJJA)

Vecas meitas tup aiz sētas,
Gaid', lai puiši paliek lēti.
Puiši lēti nepaliek –
Meitām vecām jāpaliek.

(3 bērnu māmiņas Rasmiņas
deklamējums. Pūcis Silvis
Silakmenis pierakstīja 16. 08.
2007.)

1. nodaļas prezentācija

Sieviešu akūtās nodaļas vadītāja ārste Inga Bauska teica runu, kurā izklāstīja Annas mājas (tā nosaukta par godu pirmajai pacientei) pagātni un tagadni. Turpinājumā nodaļu svētkos sveica citas nodaļas pārstāvji un slimnīcas vadība, un tad nāca saviesīgā daļa, kur Annas mājas personāls uzstājās ar uzvedumu par Austrumu tēmu – vēderdejojājām, čūsku dīdītāju un Austrumu gudrajiem.

= Agnese un Diāna =

23. augustā Pacientu klubā notika Strenču PNS simtgadei veltīts pacientu koncerts. Repertuāru koncerta dalībnieki izvēlējās paši, ar mūzikas terapeites Raldas Ziemules palīdzību un vadību koncerts varēja izskanēt. Katrs no dziedošajiem pacientiem izteica savu vēlējumu slimnīcai. Daiga vēlēja tīras sienas, gaišus logus, Jānis stāstīja pat veselu stāstu – reizē pazīstamu, reizē smieklīgu, Valda skaitīja savu vēlējuma dzejoli slimnīcas 100 gados. Tā pie katra tika arī komentārs no skolotājas Raldas. Mīļš paldies par viņas dzelzs nerviem, un novēlējums: drīpelē, Raldiņ, mūs vēl vairāk, un tad būs arī rezultāti Tavam ieguldītajam darbam! Es jau biju uztraukusies ne pa jokam, kā tai pasakā par balodi – protu, protu un čīks.

Noslēgumā bibliotēkas vadītāja Sandra Vorpe nedaudz iepazīstināja mūs ar simts gadus veco slimnīcas vēsturi.

= Valda Ostrovska =

skatītāji bija sanākuši kuplā skaitā

koncertā notika arī dejas

visi dziedātāji ar savu skolotāju Raldu

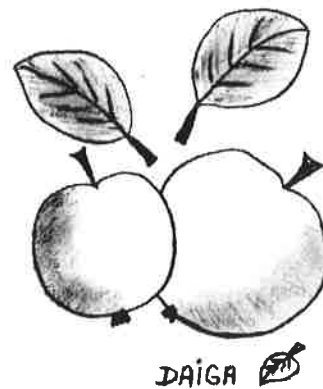

dienas noslēgumā pār gariem laikiem bija arī ballīte

Apsveicam!

Simts gadi – tas nav nieks
Galvenais – sirdīm dzīvot prieks!
Lai nāk nākošais desmitnieks,
Daudz laimes dzimšanas dienā,
Un visiem, visiem strādāt prieks!

**Mīlus sveicienus Tev, slimnīca, jubilejā vēl
avīzes „Parks” redakcija!**

Vērojums no malas

Astoņus mēnešus gada garumā katra nodaļa tika prezentēta: janvārī – 6. nodaļa, februārī – 9. nodaļa, martā – 3. nodaļa, aprīlī – 5. nodaļa, maijā – 10. nodaļa, jūnijā – 7. nodaļa, jūlijā – 8. nodaļa un augustā – 1. nodaļa.

Patīkami pārsteidza, kā un ko katra nodaļa bija sarūpējusi – viena nodaļa ar svētbrīdi, cita – pacientu koncertiņu, kāda – ar veselu „Dailes teātra” cienīgu izrādi „iz dzīves”, kādā – darbinieku bērnu priekšnesumi, citā – darbinieku ansambļa dziedājums un dakteres pavadījums ar klavierēm, dzejoļi, stāsti, bilžu „rokdarbu izstādes un zīmējumi, pat bīstamu priekšmetu kolekcija, pāri visam vēl vēderdejas.

Sen neredzēto kolēģu tikšanās – ziedi, smaids, prieks, pat sārti vaigi no uztraukuma, sirsnība un mīlums. Nodaļu glīti iekārtotās telpas un patīkamā gaisotne.

Vai tas viss nebija feini?

Man prieks par to cilvēku, kas šo lielisko ideju cēla gaismā, lai katra nodaļa varētu sevi parādīt un citus aplūkot. Lai veicas slimnīcai un darbiniekiem līdz nākamajiem simts.

Bibliotekāre Sandra V.

Avīzes „Parks” veidotāji aicina arī **Tevi** savā komandā! Ja Tu raksti **dzeju vai prozu, zīmē, fotografē, strādā ar datoru** vai vēlies kļūt par **korespondentu, gaidām Tevi Pacientu klubā!** Apsolām radošu un interesantu darbu komandā ar izaugsmes iespējām. Sanāksmes notiek ik trešdienu, plkst. 14⁰⁰. Gaidām!

Avīzes redkolēģija

Pacientu klubs, ik trešdienu, plkst. 14⁰⁰